

Warszawa, dnia 23 grudnia 2025 r.

**Opinia Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców
Prawnych dotycząca projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo
upadłościowe, ustawy – Prawo restrukturyzacyjne
oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Zadłużonych /nr druku UD260/**

1. OCENA CELÓW NOWELIZACJI

Projektowana nowelizacja realizuje cele zgodne z kierunkiem wyznaczonym przez prawo Unii Europejskiej. Dyrektywa 2019/1023 ma na celu zapewnienie, aby uczciwi niewypłacalni lub nadmiernie zadłużeni przedsiębiorcy mogli korzystać z całkowitego umorzenia długów po upływie rozsądnego terminu, umożliwiając im w ten sposób skorzystanie z drugiej szansy, oraz poprawienie skuteczności postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów. Zgodnie z art. 11 ust. 1 i 1a Prawa upadłościowego, „dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące” (Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, art. 11 ust. 1, 1a), co stanowi podstawę dla oceny przesłanek zastosowania procedur oddłużeniowych.

Należy zauważyć, że postulaty Dyrektywy są już realizowane w obecnie obowiązujących przepisach zwłaszcza ustawy Prawo upadłościowe. Oznacza to, że proponowane zmiany mają na celu jedynie nowelizację tych przepisów. Chodzi tu zwłaszcza o propozycje zawarte w art. 1 pkt .4 -9 w odniesieniu do osób fizycznych – przedsiębiorców lub w art. 1 pkt. 20 projektu w osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej (tzw. upadłość konsumencka).

Należy przy tym zauważyć, że w Polsce w ostatnich latach obserwuje się silną tendencję wykorzystywania instytucji upadłości konsumenckiej przez byłych przedsiębiorców znajdujących się w stanie niewypłacalności. Np. w 2024 r. było to 1763 przedsiębiorców, a w 2025 r. 1602 przedsiębiorców. W tym samym okresie na zasadach ogólnych upadłość ogłosiło 27 (2024) oraz 35 osób fizycznych (2025). Wprowadzenie zmian zaproponowanych

w art. 1 pkt. 4-9 może przyczynić się do zwiększenia atrakcyjności tych postępowań dla aktywnych przedsiębiorców – osób fizycznych.

Projekt prawidłowo identyfikuje kluczowe problemy aktualnego stanu prawnego:

- nadmierne obciążenie sądów czynnościami technicznymi, które nie stanowią sprawowania wymiaru sprawiedliwości,
- nieefektywność nadzoru sprawowanego z urzędu nad wykonywaniem planu spłaty wierzycieli,
- nieproporcjonalność sankcji uchylenia planu za niezłożenie sprawozdania, szczególnie wobec osób wykluczonych cyfrowo.

Z tego względu projekt UD260 należy ocenić pozytywnie. Poniżej wskazano jednak i wyłącznie się skupiono na potencjalnych wadach i ryzykach proponowanych zmian, przede wszystkim w odniesieniu do tzw. upadłości konsumenckich.

2. POTENCJALNE WADY I RYZYKA

2.1 ROZSZERZENIE KRĘGU OSÓB UPRAWNIONYCH DO OBWIESZCZEŃ (art. 1 pkt 2 i 3 projektu)

Wątpliwość ma charakter systemowy i dotyczy wyłącznie dopuszczalności rozszerzenia kręgu osób uprawnionych do dokonywania obwieszczenia na asystenta sędziego oraz pracownika sekretariatu. O ile bowiem nie budzi wątpliwości, iż ujawnianie informacji o prawomocności orzeczenia ma charakter techniczny, o tyle w świetle obowiązujących przepisów z dokonaniem obwieszczenia łączą się określone, często daleko idące skutki prawne. Jednakże ze względu na wysoce zaawansowaną informatyzację postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych

i konieczność odciążenia sędziów i referendarzy w czynnościach technicznych należałoby wyraźnie określić, w jakich konkretnych sytuacjach ich kompetencje mogą być przekazane asystentom lub pracownikom sekretariatu.

2.2 ZMIANY W ZASADACH SPRAWOZDAWCZOŚCI UPADŁEGO (art. 1 pkt 6 i 17 projektu) oraz REZYGNACJA Z NADZORU SĄDU Z URZĘDU (art. 1 pkt 6 i 8 oraz 17 projektu)

Projektowane zmiany prowadzą do osłabienia sądowej ochrony wierzycieli

Brak nadzoru z urzędu – ryzyko dla wierzycieli pasywnych: Przeniesienie ciężaru inicjatywy wyłącznie na wierzycieli może prowadzić do sytuacji, w których nieprawidłowości w wykonywaniu planu spłaty pozostaną niewykryte. Wierzyciele, szczególnie drobni (nieinstytucjonalni), mogą nie dysponować zasobami do aktywnego monitorowania spłat. Plan spłaty wierzycieli realizuje przede wszystkim prywatny interes majątkowy wierzycieli, tj. zmierza do zaspokojenia przysługujących im roszczeń, wcześniej ustalonych co do zasady i wysokości przez sąd upadłościowy. Pierwiastek publiczny rozumiany jako interes ogólnospołeczny na tym etapie postępowania nie pełni funkcji wiodącej. Jednakże całkowite przeniesienie ryzyka monitorowania wykonywania planu spłaty na wierzycieli może prowadzić do sytuacji, w której wierzyciele nieposiadający odpowiednich zasobów lub wiedzy, nie będą w stanie skutecznie chronić swoich interesów.

Asymetria informacyjna: Wierzyciele mogą nie mieć pełnej wiedzy o sytuacji majątkowej dłużnika, szczególnie gdy dłużnik nie składa sprawozdań lub składa je w sposób niepełny. Brak kontroli formalnej sprawozdań przez sąd może prowadzić do sytuacji, w której wierzyciele nie będą dysponować wiarygodnymi informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji o złożeniu wniosku o zmianę lub uchylene planu.

Pojawia się ryzyko, że jeżeli nie będzie „sankcji” za nieskładanie sprawozdań, to najprawdopodobniej nie będą one w ogóle składane. Można rozważyć nie obowiązek, a możliwość uchylene planu spłaty przez sąd w razie nieskładania sprawozdań – biorąc pod uwagę bierność wierzycieli w postępowaniu upadłościowym. Dodatkowo w uzasadnieniu pojawia się fragment (w zakresie odnoszącym się do skrócenia okresu spłaty) „samo wykonywanie przez upadłego planu spłaty jest istotne ze względów społecznych i stanowi swoisty okres próby...”. Podobna argumentacja przemawia za utrzymaniem obowiązku składania sprawozdań ze względów społecznych i funkcji wychowawczej prawa upadłościowego zwłaszcza w odniesieniu do konsumentów.

Brak kontroli formalnej sprawozdań: Wskazanie, że „sąd nie bada treści i formy dokumentów” może prowadzić do składania niekompletnych lub nierzetelnych sprawozdań. Choć niezłożenie sprawozdania nie jest już samodzielną przesłanką uchylene planu, to brak jakiegokolwiek weryfikacji osłabia funkcję informacyjną sprawozdań. Projektowany przepis zmierza do ujednolicenia zasad składania przez upadłego rocznych sprawozdań upadłego na temat jego sytuacji majątkowej i zawodowej, zarówno w odniesieniu do postępowań, w których ustalono

plan spłaty wierzycieli, jak i postępowań, w których warunkowo umorzono zobowiązania upadłego. W przepisie wprost przewidziano, że sprawozdania nie podlegają nadzorowi sądu. Wskazanie w projektowym przepisie wprost, że „składanie sprawozdań i dokumentów, o których mowa powyżej, nie podlega nadzorowi sądu” oznacza, że złożenie tych dokumentów nie podlega także kontroli formalnej na gruncie przepisów postępowania cywilnego. Ewentualnie, do rozważenia pozostaje kwestia wykorzystania przez wierzyciela możliwości weryfikacji prawdziwości takiego sprawozdania np. w drodze wyjawienia majątku w trybie art. 913 k.p.c., w szczególności w drodze złożenia odpowiedniego wykazu pod przysięgą.

2.3 WYŁĄCZENIE SKARGI KASACYJNEJ (art. 1 pkt 5 projektu – uchylenie art. 370b)

Eliminacja skargi kasacyjnej – ograniczenie kontroli instancyjnej: Wyłączenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia ogranicza możliwość korekty ewentualnych błędów orzeczniczych. Argumentacja projektodawcy o wykonawczym charakterze postępowania jest dyskusyjna, gdyż postanowienia o ustaleniu planu spłaty mają istotny wpływ na prawa majątkowe uczestników. Całkowite wyłączenie skargi kasacyjnej może prowadzić do sytuacji, w których błędne orzeczenia sądów drugiej instancji nie będą mogły być skorygowane, co może naruszać prawo do sądu i prawo do skutecznego środka zaskarżenia.

Ograniczona możliwość zapewnienia jednolitości orzecnictwa: Z kolei możliwość zapewnienia spójności orzeczniczej w sprawach dotyczących oddłużenia jest gwarantowana instytucją pytań prawnych do Sądu Najwyższego, które mogą być przedstawiane przez sądy odwoławcze na etapie rozpoznawania zażaleń na postanowienia sądów upadłościowych w przedmiocie umorzenia zobowiązań lub ustalenia planu spłaty wierzycieli. Jednakże pytania prawne są fakultatywne i zależą od inicjatywy sądu odwoławczego, co może nie zapewnić wystarczającej jednolitości orzecnictwa w praktyce.

2.4 ZMIANA MECHANIZMU UMORZENIA ZOBOWIĄZAŃ (art. 1 pkt 4 oraz 14 projektu)

Ryzyka związane z automatycznym umorzeniem

W przypadku nieprawidłowego obwieszczenia daty umorzenia lub błędnego ustalenia okresu planu spłaty, skutki prawne mogą być nieodwracalne bez jasno określonego mechanizmu korekty. Ponadto dodano przepis, zgodnie z którym już po uprawomocnieniu się postanowienia o ustaleniu planu spłaty wierzycieli dokonuje się kolejnego obwieszczenia – tym razem informacji o terminie (dniu), z upływem, którego zobowiązania upadłego ulegną

umorzeniu z mocy prawa. Data dzienna jest podawana na etapie ujawniania informacji o prawomocności postanowienia, ponieważ wówczas (z chwilą ustalenia daty prawomocności orzeczenia) można ustalić termin końcowy realizacji planu spłaty wierzycieli. Błąd w obliczeniu tej daty może prowadzić do przedwczesnego lub opóźnionego umorzenia zobowiązań.

Trudności w ustaleniu momentu umorzenia: W modelu projektowanym, ustalenie czy i kiedy nastąpiło umorzenie może wymagać analizy wielu dokumentów (postanowienie o ustaleniu planu, ewentualne postanowienia o zmianach, obwieszczenia). Automatyczne umorzenie z mocy prawa budzi wątpliwości z perspektywy pewności obrotu. W obecnym modelu, postanowienie sądu stanowi jednoznaczny dokument potwierdzający fakt umorzenia.

Brak mechanizmu korekty po umorzeniu: Projekt nie reguluje wprost sytuacji, gdy po umorzeniu zobowiązań ujawnią się okoliczności wskazujące na nieprawidłowości w wykonywaniu planu (np. ukryty majątek, fałszywe oświadczenia dłużnika). Brak jasnego mechanizmu wzruszenia skutków umorzenia może prowadzić do sytuacji, w których wierzyciele będą pozbawieni możliwości dochodzenia swoich praw.

2.5 OGRANICZONA MOŻLIWOŚĆ SKRÓCENIA PLANU (art. 1 pkt 7 i pkt.18)

Sztywność regulacji: Ograniczenie możliwości skrócenia planu spłaty do maksymalnie połowy okresu, nawet przy pełnej spłacie, może być postrzegane jako nadmiernie restrykcyjne. Uzasadnienie wskazuje na „okres próby” i aspekty wychowawcze, jednak w przypadku uczciwych dłużników, którzy w krótkim czasie znacząco poprawili swoją sytuację, może to być nieadekwatny środek prawny. Dodatkowo sąd nie może skrócić planu o okres dłuższy niż połowa pierwotnie przyjętego okresu. Nie będą aprobowane sytuacje, w których dłużnik spłaciłby całość kwot objętych planem w krótkim okresie po jego ustaleniu, po czym zażądałby skrócenia okresu i tym samym przyspieszenia umorzenia zobowiązań.

Aspekt wychowawczy versus ekonomiczny: Zdaniem projektodawcy samo wykonywanie przez upadłego planu spłaty zwłaszcza w odniesieniu do konsumentów jest istotne ze względów społecznych i stanowi swoisty okres próby, w którym upadły winien szczególnie rzetelnie gospodarować swoim majątkiem i powstrzymać się od zaciągania kolejnych zobowiązań finansowych.

Brak elastyczności w przypadkach wyjątkowych: Projekt nie przewiduje możliwości odstąpienia od ograniczenia do połowy okresu w przypadkach szczególnie uzasadnionych, np. gdy dłużnik otrzymał znaczny spadek lub darowiznę i jest w stanie natychmiast spłacić

wszystkie zobowiązania. Sztwyne ograniczenie może prowadzić do sytuacji, w których dłużnik będzie zmuszony czekać na umorzenie zobowiązań mimo pełnej spłaty wierzycieli.

2.6 UWZGLĘDNIENIE WYKLUCZENIA CYFROWEGO:

W praktyce sądowej dostrzeżono, że nieskładanie sprawozdań często jest konsekwencją tego, że dłużnicy, będąc osobami faktycznie wykluczonymi cyfrowo, nie potrafią złożyć sprawozdania przez system teleinformatyczny do obsługi postępowania sądowego. Przyjąć więc należy, że obecnie obowiązująca norma prawna nakazująca sądowi uchylić plan spłaty z powodu okoliczności innych niż nierealizowanie planu spłaty wierzycieli (tj. niezłożenie rocznego sprawozdania), może naruszać zasadę proporcjonalności.

Problem dostępu do KRZ i systemów teleinformatycznych: Paradoksalnie, uzasadnienie projektu wskazuje na wykluczenie cyfrowe dłużników jako przyczynę usunięcia sankcji za niezłożenie sprawozdania, jednocześnie system pozostaje oparty na teleinformatycznym Krajowym Rejestrze Zadłużonych. Osoby bez dostępu cyfrowego mogą mieć trudności z:

- monitorowaniem obwieszczeń dotyczących ich sprawy,
- składaniem wniosków w terminach,
- weryfikacją daty umorzenia zobowiązań.

Wynika to także z pojawiających się w praktyce wątpliwości, co do wykładni treści art. 216aa w praktyce sądów upadłościowych.

Bariery w korzystaniu z systemów elektronicznych: Korzystanie z formularzy pism, ich podpisywanie, wysyłanie jest w systemie KRZ pozostaje nadal nieintuicyjne. Bez szerszej wiedzy o zasadach działania KRZ czynności, do których zobowiązany jest użytkownik pozostają trudne do wykonania – problem ten dotyczy zarówno dłużników, jak i drobnych wierzycieli. Osoby starsze, osoby o niskim poziomie wykształcenia, osoby mieszkające na obszarach o ograniczonym dostępie do internetu mogą w praktyce być wykluczone z możliwości skutecznego uczestnictwa w postępowaniu.

Ryzyko nierównego traktowania: Osoby posiadające dostęp do technologii i umiejętności korzystania z systemów elektronicznych będą w uprzywilejowanej pozycji w porównaniu do osób wykluczonych cyfrowo. Może to prowadzić do naruszenia zasady równości wobec prawa pomimo treści art. 216aa w związku z art. 4912 ust. 3 prawa upadłościowego.

2.7 PRZEPISY PRZEJŚCIOWE (art. 4-9 projektu)

Niejasności w przepisach przejściowych

Złożoność regulacji przejściowych: Przepisy przejściowe (art. 4-9) tworzą skomplikowany system różnicujący sytuacje prawne w zależności od etapu postępowania. Możliwe są wątpliwości interpretacyjne dotyczące: - momentu, od którego liczyć termin trzech miesięcy dla planów ustalonych przed wejściem w życie ustawy, - zakresu stosowania nowych przepisów do spraw w toku, - relacji między deklaratywnym postanowieniem sądu (art. 7) a skutkiem umorzenia z mocy prawa.

Zasadą jest, że projektowane przepisy znajdą zastosowanie do spraw w toku. Odnosi się to zarówno do postępowań upadłościowych znajdujących się na etapie przed ustaleniem planu spłaty wierzycieli, jak i postępowań znajdujących się już w fazie wykonawczej, czyli tych, w których doszło do ustalenia planu spłaty wierzycieli. Nie wszystkie jednak przepisy mogą znaleźć zastosowanie do ustalonych planów spłaty. Wynika to z tego, że w dotychczasowym stanie prawnym umorzenie zobowiązań nie następowało z mocy prawa (jak się przewiduje w projekcie), ale na podstawie konstytutywnego orzeczenia sądu upadłościowego. Z tych względów konieczne jest wprowadzenie regulacji przejściowej, która znajdzie zastosowanie do spraw, w których plan spłaty wierzycieli w momencie wejścia w życie ustawy znajduje się w fazie wykonywania lub już został wykonany, ale jeszcze nie wydano postanowienia o umorzeniu zobowiązań.

Ryzyko nierównego traktowania uczestników: Dłużnicy i wierzyciele w sprawach wszczętych przed wejściem w życie ustawy będą podlegać odmiennym regułom niż uczestnicy nowych postępowań, co może rodzić poczucie niesprawiedliwości. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wydano postanowienie o ustaleniu planu spłaty wierzycieli stosuje się przepisy dotychczasowe, z wyjątkiem przepisów art. 219 ust. 4, art. 370c ust. 4, art. 370d ust. 3a i 4a, art. 370e ust. 1 i 2, art. 370f ust. 3, 3a i 4, art. 49118 ust. 3, art. 49119 ust. 4a, art. 49120 ust. 1 i 2 oraz art. 49121 ust. 2a i 3 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Trudności w stosowaniu przez praktykę: Sądy, syndycy, wierzyciele i dłużnicy mogą mieć trudności w ustaleniu, które przepisy mają zastosowanie w konkretnej sprawie. Brak jasnych wytycznych lub schematu graficznego w uzasadnieniu może prowadzić do błędów w stosowaniu przepisów przejściowych.

Kwestia charakteru postanowień referendarza: Projekt przewiduje, że postanowienie stwierdzające wykonanie planu i umorzenie zobowiązań może wydać referendarz sądowy (art.

7 ust. 5 i art. 8 ust. 5). Uzasadnienie wskazuje na deklaracyjny charakter tego postanowienia. Jednak wniesienie skargi na postanowienie referendarza „nie powoduje utraty mocy przez zaskarżone postanowienie” – co rodzi pytanie o skutki ewentualnej zmiany tego postanowienia przez sąd. Jeżeli postanowienie referendarza zostanie zmienione przez sąd, a umorzenie już nastąpiło z mocy prawa, powstaje pytanie o skutki prawne takiej zmiany.

2.8 KRÓTKIE VACATIO LEGIS

14 dni – niewystarczający czas na przygotowanie: Termin 14 dni od ogłoszenia może okazać się niewystarczający dla: - sądów – na dostosowanie systemów i przeszkolenie pracowników, - syndyków – na zapoznanie się z nowymi regułami wynagradzania, - wierzycieli i dłużników – na zrozumienie nowych zasad umorzenia.

Proponuje się, aby ustawa weszła w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia. Projekt wpłynie na przedsiębiorców będących wierzycielami lub dłużnikami. Umorzenie zobowiązań upadłego nastąpi z upływem trzeciego miesiąca od upływu okresu, na który został ustalony plan spłaty wierzycieli. Wierzyciele będą mieli możliwość wnoszenia do sądu o zmianę lub uchylenie planu spłaty nie tylko w okresie realizacji planu, ale również w ciągu dodatkowych trzech miesięcy od upływu okresu, na który plan ustalono.

Potrzeba szkoleń i dostosowania systemów: Sądy będą musiały dostosować systemy teleinformatyczne do nowych wymogów obwieszczeń, przeszkolić pracowników sekretariatów i asystentów sędziów w zakresie nowych kompetencji. Syndycy będą musieli zapoznać się z nowymi zasadami wynagradzania i zryczałtowanych kosztów. Wierzyciele i dłużnicy będą musieli zrozumieć nowe zasady automatycznego umorzenia zobowiązań i możliwości składania wniosków.

Ryzyko błędów w początkowym okresie stosowania: Krótka vacatio legis może prowadzić do błędów w stosowaniu nowych przepisów w początkowym okresie, co może negatywnie wpłynąć na pewność obrotu prawnego i prawa uczestników postępowań.

2.9 BRAK REGULACJI PRZYPADKÓW SZCZEGÓLNYCH

Śmierć dłużnika przed umorzeniem zobowiązań: Projekt nie reguluje wprost sytuacji, gdy dłużnik zmarł przed upływem terminu umorzenia. Powstaje pytanie, czy w takiej sytuacji umorzenie zobowiązań następuje automatycznie ze skutkiem wobec spadkobierców.

Postępowanie karne dotyczące dłużnika: Projekt nie reguluje sytuacji, gdy toczy się postępowanie karne dotyczące działań dłużnika w związku z postępowaniem upadłościowym (np. ukrywanie majątku, fałszywe oświadczenia). Powstaje pytanie, czy umorzenie zobowiązań powinno nastąpić automatycznie, czy też powinno być zawieszane do czasu zakończenia postępowania karnego.

Ujawnienie ukrytego majątku: Projekt nie reguluje sytuacji, gdy ujawniono majątek ukryty przed syndykiem po zakończeniu planu spłaty, ale przed umorzeniem. Powstaje pytanie, czy wierzyciele mogą złożyć wniosek o zmianę planu spłaty w oparciu o nowo ujawniony majątek, czy też umorzenie nastąpi automatycznie.

Brak mechanizmu wzruszenia umorzenia: Projekt nie przewiduje mechanizmu wzruszenia skutków umorzenia w przypadku ujawnienia po umorzeniu okoliczności wskazujących na nieprawidłowości w wykonywaniu planu (np. ukryty majątek, fałszywe oświadczenia dłużnika). Brak takiego mechanizmu może prowadzić do sytuacji, w których wierzyciele będą pozbawieni możliwości dochodzenia swoich praw.

3.1 PODSUMOWANIE

Projekt nowelizacji zasługuje na pozytywną ocenę w zakresie celów, które realizuje. Zwiększenie efektywności postępowań upadłościowych, odciążenie sądów od czynności technicznych oraz uproszczenie procedury umarzania zobowiązań odpowiadają potrzebom praktyki i są zgodne z kierunkiem wyznaczonym przez dyrektywę 2019/1023. Projekt prawidłowo identyfikuje kluczowe problemy aktualnego stanu prawnego i proponuje rozwiązania, które mogą przyczynić się do poprawy funkcjonowania systemu upadłościowego. Jednocześnie projekt wymaga krytycznej analizy w zakresie:

- mechanizmów ochrony drobnych wierzycieli, którzy mogą nie dysponować zasobami do aktywnego monitorowania spłat,
- dostępności dla osób wykluczonych cyfrowo, które mogą mieć trudności z korzystaniem z systemów teleinformatycznych,
- jasności przepisów przejściowych, które tworzą skomplikowany system różnicujący sytuacje prawne w zależności od etapu postępowania.

Konieczność równoważenia interesów: Projektowane zmiany powinny zapewniać równowagę między interesami dłużników (prawo do drugiej szansy, proporcjonalność sankcji) a interesami wierzycieli (prawo do zaspokojenia roszczeń, pewność obrotu). Całkowite przeniesienie ryzyka

monitorowania i oceny działań dłużnika na wierzycieli może prowadzić do osłabienia ochrony ich interesów, szczególnie w przypadku wierzycieli drobnych.

Potrzeba dodatkowych mechanizmów ochronnych: Projekt powinien przewidywać dodatkowe mechanizmy ochronne dla wierzycieli, takie jak:

- obowiązek informowania wierzycieli o zbliżającym się terminie umorzenia,
- możliwość złożenia wniosku o przedłużenie terminu na złożenie wniosku o zmianę lub uchylene planu w uzasadnionych przypadkach,
- mechanizm wzruszenia skutków umorzenia w przypadku ujawnienia po umorzeniu okoliczności wskazujących na nieprawidłowości.

Autorzy opinii:

dr Monika Maśnicka,

dr hab. Joanna Kruczałak-Jankowska,

r.pr. Marcin Łapiński,

dr Robert Obrzud